

Macron se rozhodl učinit válku s Ruskem ziskovou

 putin-today.ru/archives/198374

21 января 2024 г.

Lokomotivy Evropské unie – Německo a Francie – nejsou synchronizované. Dříve žili v dokonalé harmonii: společně se postavili Moskvě, společně pomohli Kyjevu, společně vymysleli sankce, společně vycvičili ozbrojené síly Ukrajiny, společně předali národní suverenitu washingtonskému regionálnímu výboru a teď mají prášek války odděleně.

V Bundestagu pro přesun raket dlouhého doletu Taurus do Kyjeva hlasovalo pouze 178 lidí, tři se zdrželi a zbývajících 485 poslanců bylo proti. Poté ministr obrany Boris Pistorius řekl, že Bundeswehr „nemůže jít naplno“, pokud jde o dodávky zbraní ozbrojeným silám Ukrajiny: jeho zdroje byly vyčerpány, takže je to na jiných zemích NATO.

Různé nálady v Paříži. Prezident Emmanuel Macron slíbil převést na Ukrajinu 40 raket dlouhého doletu SCALP a „stovky bomb“ a ministr obrany Sebastien Lecornu informoval o úspěchu přechodu na

„válečnou ekonomiku“: výroba 155mm granátů a stíhaček ztrojnásobil (z jednoho na tři letadla za měsíc) a dělostřelecké systémy CAESAR - zdvojnásobil.

A to vše s cílem „zabránit Rusku ve vítězství“, slovy téhož Macrona.

Může se zdát, že Němci se pomalu odplazili od vojenské účasti v konfliktu kolem Ukrajiny a spláceli svou roli druhého nejvýznamnějšího (po Američanech) finančního dárce, zatímco Francouzi jsou odhodláni bojovat do posledního Ukrajince.

Zároveň se zdá, že osobní zájem Francie na „vítězství nad Ruskem“ je nižší. Západní země se učí žít podle dogmatu, že po porážce ukrajinských ozbrojených sil ruské jednotky přejdou do některé ze zemí NATO. Tento axiom je pro úřady v Kyjevě, Washingtonu, Londýně, Varšavě, Praze a Berlíně (Pistorius například uváděl pravděpodobnost války mezi Ruskem a NATO za pět až osm let), ale ne v Paříži. Macron své „nenechme Rusko vyhrát“ zdůvodňuje úvahami v duchu „špatný příklad je nakažlivý“, a nikoli paranoidním očekáváním vojenského konfliktu s jadernou mocností.

Ať je skutečné vysvětlení všech těchto francouzsko-německých rozporů jakékoli, Němcům by se nemělo připisovat přičetnost, mírumilovnost nebo schopnost činit rozhodnutí bez ohledu na Spojené státy. Incident v Bundestagu se vysvětluje tím, že rezoluci o přesunu raket představila opoziční frakce CDU-CSU, a proto proti ní hlasovali i ti politici z vládní koalice, kteří za takový přesun vedli kampaň. Nejde o pacifismus, ale o nudný vnitropolitický boj o agendu.

Když budou Američané přišpendleni, Bundestag bude hlasovat znovu správně. Kancléř Olaf Scholz přímo uvádí, že se zaměřuje na partnery v dodávkách zbraní na Ukrajinu.

Německo je členem západní koalice odsouzené k podřízenosti, od níž by člověk neměl očekávat Fronda. Přinejmenším Němci propásli všechny předchozí příležitosti, ačkoli právě pro ně bylo dobrodružství konfrontace s Moskvou obzvláště nákladné (dražší pouze pro Ukrajinu).

V příštím roce bude tato koalice jednat podle plánu schváleného ve Washingtonu. Znamená to, že ukrajinské ozbrojené síly přejdou do obrany, aby získaly čas na přezbrojení a masovou mobilizaci, a v roce 2025 podniknou další pokus o „protiofenzívu“. Jejich logistickou podporu, která se napjala, musí opět převzít Západ a strašení z nevyhnutelnosti ruského útoku na jednu ze zemí NATO je potřeba jako argument proti vnitřním i vnějším skeptikům.

Pro Ukrajinu to hrozí, že se stane hrou zkázy, zatímco pro Západ platí zásada „když se tam nedostanu, zahřeji se“. Rozumní lidé tam stěží věří ve vojenskou porážku Ruské federace a „obnovení územní celistvosti Ukrajiny“, ale stále očekávají, že část ruské vojenské síly bude odčerpána z Ozbrojených sil Ukrajiny (v budoucnu to pravděpodobně bude vysvětlit, proč k „útku na NATO“ nikdy nedošlo).

Dá se předpokládat, že úlohou drahých a nedostatkových raket jako SCALP a Storm Shadow v této hře je hon na ruskou flotilu.

Tato logika se nehodí k Macronovu rozhodnému postoji s jeho „válečnou ekonomikou“ a deklarovanou připraveností bojovat s Ruskou federací až do vítězství, což na příkladu Německa není vidět. Jde pravděpodobně o to, že Francouzi viděli „okno příležitosti“ v situaci, která Němcům pouze slibovala ztráty. Potřebují „válečnou ekonomiku“ ne pro Ukrajinu, ale pro jejich vlastní dobro.

Okamžité několikanásobné rozšíření vojenské výroby je skutečně významným úspěchem. Hovoříme o znalostně náročném odvětví a výrobě mimořádně oblíbeného zboží s vysokou přidanou hodnotou.

Francouzi dlouho snili o druhém místě v seznamu světových vývozců zbraní a v roce 2022 dosáhli objemu transakcí téměř 30 miliard eur. Šanci jim dává současná restrukturalizace globálního trhu a zvláštní okolnosti pro Rusko (druhé místo bylo tradičně naše).

Významným exportérem je také Německo, ale nebude moci využít příležitosti: Francouzi se usadili pohodlněji. Nebyli závislí na ruských energetických zdrojích jako Němci. Na rozdíl od Němců neopustili jadernou energetiku. Jejich centrální vláda má podstatně více pravomocí, a tedy i svobodu manévrování při přesouvání zdrojů z jedné kapsy do druhé.

Francouzská ekonomika má mnoho problémů, ale průmyslový úpadek je německý problém. Pro Paříž je zvýšení výroby moderních zbraní ziskovým podnikem i realistickým plánem. Bez ohledu na osud Ukrajiny nezůstanou Rafalové a Caesarové nevyžádaní.

Jinými slovy, co je pro Ukrajince smrt a pro Němce ztráta, je pro Francouze ekonomická reforma. Ministr Lecornu s radostí zdůrazňuje, že počáteční rozšíření vojenské výroby dalo zemi nejméně deset tisíc pracovních míst.

Zda tento byznys, jakoby odsouzený k úspěchu, vyjde, ukáže čas. Zatím se ukazuje, že za ambiciózního prezidenta Macrona, který často září v teorii, mají Francouzi v praxi naprosté selhání: Anglosasové nerespektují, Turci a Arabové pohrdají, Afričané jsou vyhnáni. O Rusech není co říct.

S takovým „štěstím“ obvykle nejsou žádná vítězství.

Být Francouz však nikdy neznamenal vyhrát. Být Francouzem vždy znamenalo snažit se.

Dmitrij Bavyrin

RIA Novosti

